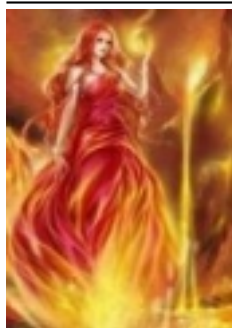

Thính Tuyết Lâu 5 - Hỏa Diễm Diên Vĩ

Contents

Thính Tuyết Lâu 5 - Hỏa Diễm Diên Vĩ	1
1. Hỏa Diễm Diên Vĩ (1)	1
2. Hỏa Diễm Diên Vĩ (2)	12

Thính Tuyết Lâu 5 - Hỏa Diễm Diên Vĩ

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch: Quân Xà Lỗn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-5-hoa-diem-dien-vi>

1. Hỏa Diễm Diên Vĩ (1)

“Tân nương lần này là nhị tiểu thư của Phượng Hoàng Hoa gia ở Diên Nam phải không?”. Nữ tử áo lụa đào bên cạnh gỡ một bức họa ra — Bên trên là một thiếu nữ tuyệt sắc tuổi vừa cập kê, trên tóc mai cài một đóa Phượng Hoàng hoa đỏ lửa: “Long gia tuyên bố ra ngoài làm sao? — Hay lại nói tân nương vì có tư tình mà cảm thấy xấu hổ nên tự tận nữa?”.

“Phải, tân nương thứ mười một”.

“Ai tin được chứ? Thật quá mờ ám”. A Tĩnh nhíu nhíu mày: “Lẽ nào gia tộc đang gái có thể dễ dàng bỏ qua?”.

Tiêu Ưc Tĩnh cười cười, cầm lấy cuộn họa từ trên tay nàng, treo trên tường mật thất, ở đó đã chinh chinh tề tề treo mười bức họa thiếu nữ khác: “Hải Nam Long Gia... người nghĩ vùng đất Vân Quý Lương Quảng có lực lượng nào có thể đối kháng hẳn sao?”.

A Tĩnh không nói gì — Nàng cũng biết, ở phương nam xa xăm, nơi chân trời góc biển đụng nhau, có một gia tộc tựa như truyền thuyết thần thoại: Long gia.

Không có ai nhớ người của gia tộc đó vốn họ gì, chỉ biết bọn họ cư trú trên một cô đảo gọi là Oanh Ca Tự, vì tổ tiên mấy đời đều có năng lực dự đoán biến hóa thiên văn triều tịch, cho nên được ngư dân trên biển tôn thờ như thần linh, biến thành tượng trưng của Long Thần, sau này, đơn giản lấy “Long” làm họ.

Gia tộc đó, thế lực và ảnh hưởng mấy trăm năm nay ở Vân Quý Lương Quảng thậm chí còn vượt trên cả triều đình!

“Cũng thật là... rõ ràng biết chủ nhân bao đời của Long gia diện mạo xấu xí vô cùng, hơn nữa tính khí nóng nảy, hờ ra là liền giết vợ từ con, chỉ vì thế lực và tài phú của gia tộc đó, không ngờ vẫn không ngừng có người đem nữ nhân của mình đẩy vô hỏa hỏa”. Tiêu Ưc Tình lắc đầu, nhìn mười một bức họa thiếu nữ trên tường, thở dài một hơi.

Trong số đó, còn có Tô Vũ được tôn xưng là Giang Nam đệ nhất mỹ nữ, và nữ kiếm khách Diệp Phiến Thiên võ công được xếp vào danh sách thập đại cao thủ võ lâm.

Cả người như vậy, vừa tiến vào Oanh Ca Tự của Long gia là đều ngọc nát hương tan!

“Nhưng, nếu quả có thể thành nữ chủ nhân của Long gia, nắm được thế lực và tài phú như vậy, cũng đủ để khiến bất cứ một ai động tâm”. A Tình mắt nhìn chân trời phương nam, thần nhiên nói một câu: “Nếu quả có thể kết minh với Long gia mà nói, Thính Tuyết Lâu đối phó với Bái Nguyệt Giáo ở Điện Trung bất tất phải sợ sau lưng đụng địch...”.

Tiêu Ưc Tình mắt sáng lên, chợt trầm mặc.

Y biết ý tứ của A Tình — “Vậy, phải phải một người trong Lâu đi Long gia?”. Y hỏi, ngón tay mân mê tua bạch ngọc bên vùng tóc mai, trong mắt có ý vị sâu xa: “Là muốn Thính Tuyết Lâu kết thân với Long gia, đưa một nữ tử đi làm tân nương?”.

“Có mười một vị tân nương tử đã chết... Nếu quả tân nương của Thính Tuyết Lâu cũng thất bại, có khả năng triệt để mất đi giao hảo với Long gia phải không?”. Có hơi trầm ngâm, Tiêu Ưc Tình húng hắng vài tiếng. Nhưng, không còn nghi ngờ gì nữa, lợi ích khổng lồ một khi thành công đã đã động tới y, Thính Tuyết Lâu chủ đắm mình trong dòng suy nghĩ cân nhắc quyền lợi.

“Tư liệu của bọn ta có về Long gia thật rất ít, tịnh không biết rõ tại sao mỗi lần con trưởng của Long gia trước khi chính thức cưới vợ luôn luôn phải có rất nhiều tân nương chết một cách kỳ lạ vô cùng...”.

“Chỉ biết Long gia tuy có thiên phú về phương diện thiên văn triều tịch, nhưng lại là một gia tộc diện mạo xấu xa không chịu nổi, hơn nữa tựa hồ bị trừ ếm vậy, trong đại gia tộc đó thường có tin tức phụ nữ bị chết một cách tàn khốc truyền ra...”.

“Tựa hồ chuyện nữ tử chết tai nghiệt là truyền thống ở đó... Cả đệ nhất mỹ nữ Tô Vũ và Diệp Phiến Thiên võ công xếp hàng trong thập đại cao thủ võ lâm cũng đều chết đi một cách quỷ dị, vậy trong Lâu bọn ta phải phải ra nhân tài ra sao mới được?”.

Tựa hồ thương nghị với nữ tử áo lụa đào bên cạnh, lại tựa hồ đang trầm tư một mình, ngón tay thanh tú của Thính Tuyết Lâu chủ không ngừng mân mê tua bạch ngọc, mục quang biến ảo khó lường.

Bất chợt, y đang trong cơn trầm tư đột nhiên rung động mạnh, ánh mắt lấp lánh như điện quang — “Để Giang Thiên Mi đi!”.

Trong miệng Thính Tuyết Lâu chủ thoát ra một cái tên.

“Thiên Mi? Nàng ta chỉ là một cô bé mới mười sáu tuổi!”. A Tình không khỏi chấn động, kinh hãi, tay siết chặt: “Hơn nữa... hơn nữa tuy là sát thủ của Xuy Hoa Tiểu Trúc, lại là sát thủ chưa từng hoàn thành nhiệm vụ!”.

Nhân quang của Tiêu Ưc Tình bỗng lãnh đạm như băng tuyết: “Thiên Mi đương nhiên không phải là hảo sát thủ... đã chân chất, lại thiện lương, còn có tinh thần hy sinh kỳ lạ khôn cùng — Nếu quả không phải thấy Giang Lăng ca ca của nàng ta đã chết vì Thính Tuyết Lâu, ta không thể kiên nhẫn dung thứ cho biết bao nhiêu lần thất bại như vậy!”.

“Bất quá, có lẽ chỉ có nhân tài như vậy mới có thể đã động được con trai Long gia?”

Cứ thử xem sao...”.

“Nhưng nàng ta mới mười sáu...” Nữ tử áo lụa đào thấp giọng nhắc lại một lần nữa.

“A Tĩnh, lúc ngươi mười sáu, đã làm gì?”. Thính Tuyết Lâu chủ đột nhiên hỏi.

A Tĩnh ngây người: “Mười sáu tuổi... Mười sáu tuổi...”. Nàng bỗng không nói được.

Lửa đỏ, máu tươi, tàn sát, phục thù... Mười sáu tuổi hoa quý thắm liệt như vậy đó!

Ngày nay, nàng đã hai mươi ba — Hồi ức lại mười sáu tuổi, cứ như đã trải qua một đời!

“Mười sáu tuổi, đã không còn là con nít nữa”. Câu trả lời lạnh nhạt của Tiêu Úc Tĩnh tựa hồ cũng hồi ức gì đó, mục quang biến thành xa vời khó lường: “Ta không thể

thu giữ Thiên Mi trong Lâu này hoài được, nàng ta cũng nên làm gì đó cho ta...”.

“Thật không hổ là Thính Tuyết Lâu chủ...”. Mục quang của A Tĩnh nhìn y cũng lạnh buốt, không biết là khâm phục hay là châm chọc: “Người không có giá trị lợi dụng, không thể sống bên cạnh ngươi, có phải không?”.

oOo

“Kính bẩm Thính Tuyết Lâu chủ, gia thần là Hạo Thiên, tổng quản của Long gia, phụng mệnh thiếu chủ đến đón Giang tiểu thư, đi Oanh Ca Tự làm chánh phu nhân tối cao vô thượng của Long gia...”. Trên Lâu, một gã gia thần quỳ một gối bẩm cáo theo đúng lễ, đồng thời trình lên hôn thiệp và đồ lễ — “Đây là ‘Tích Thủy Linh Tê’, vật chí bảo truyền gia của Nam Hải Long gia bọn tôi, là sính lễ định hôn, xin Lâu chủ thu giữ”.

Tiêu Úc Tĩnh lại luôn luôn không mấy hứng thú với đồ trân bảo, chỉ thuận tay cầm lấy, nhìn nhìn, giao cho A Tĩnh bên cạnh: “Một lát ngươi cầm đưa cho Thiên Mi xem, rồi cũng cho nó theo nàng ta về Long gia”.

“Thiếu chủ của bọn tôi nói, hy vọng mượn hôn nhân lần này, sau này có thể kết thành huynh đệ tốt với quý Lâu”.

Gã gia thần cúi đầu, đôi mắt màu xanh thẳm vẫn lấp lánh những tia sáng. Tuy đối diện với bá chủ vô lâm Trung Nguyên, nhưng thần sắc vẫn thông dong tự tin, không hổ là gia thần của Long gia mạnh nhất phương nam. Ngồi bên cạnh Tiêu Úc Tĩnh, nữ tử áo lụa đào ngấm ngấm khen thưởng.

“Vây, thỉnh mời mang Thiên Mi tiểu thư về”. Tiêu Úc Tĩnh mục quang rơi trên người gã gia thần đang cúi đầu, nhìn thấy thần khí tinh minh ẩn tàng, ngầm phán đoán công lực của người đó, hồ hững hồ đáp: “Thuận tiện cho ta hỏi thăm Thanh Nhai thiếu chủ...”.

“Dạ. Tại hạ cáo lui!”. Gã gia thần đứng dậy, chớp mắt đứng thẳng người, nhìn thấy mặt gã, tất cả mọi người, bao gồm cả nam nhân lẫn nữ tử, lão nhân lẫn thanh niên đều không khỏi nhất tề ngẩn ngơ!

Nam tử tuấn mỹ phi thường... Tròng mắt màu xanh đen, đường nét trên khuôn mặt tinh minh anh tuấn, vòng đeo ngang trán. Viên bảo thạch trên vòng tỏa sáng ngời ngời, nam tử đến từ phương xa đó tản phát một ánh sáng khiến người ta giật mình.

“Long gia đời đời nổi danh tướng mạo xú lậu, không ngờ lại có thuộc hạ nhân vật xuất chúng như vậy”. Sau khi đối phương gọn gàng mau mắn thoái lui, Tiêu Úc Tĩnh cũng nhin không được nói nhỏ với A Tĩnh bên cạnh: “Hơn nữa, tuy gã biết thu giấu chân khí, vẫn có thể thấy được võ công của gã phi thường đến mức nào”.

“Kỳ quái...”. A Tĩnh chỉ nói một câu: “Những gia thần phái đến, tựa hồ bề ngoài đều rất xuất chúng”.

“Có lẽ trên Oanh Ca Tự chỉ có con cháu Long gia mới xấu xa đời đời, cho nên tâm lý méo mó, mới hoài nghi tân nương của mình có tư tình với những gia thần bề ngoài anh tuấn, mới làm ra những chuyện giết vợ trước hôn lễ quỷ dị máu me như vậy”. Đột nhiên, nhị Lâu chủ Cao Mộng Phi đang khoan tay đứng một bên lạnh lùng xen một câu.

A Tĩnh và Tiêu Úc Tĩnh đưa mắt nhìn nhau, không nói gì.

“Có nói cho Thiên Mi biết thực tình chưa?”. A Tĩnh chợt hỏi Tiêu Ưc Tĩnh, có vài phần lo lắng: “Nàng ta có biết trượng phu tương lai của nàng ta là người ra sao không?”.

“Không... Ta chỉ nói với nàng ta tướng mạo của Long gia thiếu chủ xấu xí mà thôi”.

Tiêu Ưc Tĩnh húng hắng vài tiếng, phảng phất che đậy gì đó: “Nếu nói với nàng ta trước đây đã có mười một nữ tử chết trước đêm tân hôn, cũng chỉ khơi khơi khiến cho nàng ta lo lắng, chuyện vô bổ”.

“Thiên Mi chắc không thể phản đối...”. A Tĩnh thở dài: “Nữ hài tử ngoan ngoãn nghe lời như vậy, cho dù là Thính Tuyết Lâu kêu nàng ta đi chết, cũng sẽ không cự tuyệt”.

oOo

“Giang tiểu thư, giờ tốt đã đến, mời ra khỏi các”. Nghe thanh âm của gia thần của Long gia thôi thúc ngoài cửa, “phạch” một tiếng, khăn mừng trải dài trên thảm đỏ.

“Tĩnh cô nương”. Cô gái mười sáu tuổi ngược đôi mắt trong ngần, nhìn nữ tử áo lụa đào bầu bạn bên cạnh: “Tôi... tôi hơi sợ... Nam Hải, nơi đó xa quá!”. Ánh mắt nàng như con nai nhỏ sợ hãi, khiến cho người ta không thể không tội nghiệp.

“Thiên Mi, nếu miễn cưỡng thì đừng đi”. Vì biết tính cách của cô bé đó, cho nên nàng cố ý nói vậy.

Quả nhiên, cô bé cắn vành môi, làm ra vẻ kiên cường: “Không hề gì! Thiên Mi không phải là tiểu thư yếu đuối đâu! — Cho dù Thanh Nhai thiếu gia của Long gia xấu xí một chút, tôi cũng có thể chịu đựng được, tính khí của hắn không tốt, tôi cũng tận lực làm cho hắn vui vẻ! Long gia đối với Thính Tuyết Lâu rất trọng yếu, có phải không?”.

Nhìn vẻ lão thành giả tạo trong đôi mắt thơ ngây, nơi sâu kín nhất trong nội tâm của A Tĩnh không khỏi co thắt lại — Cô bé đáng thương, vẫn chưa biết con đường mình phải đi là con đường nguy hiểm khôn lường!

“Thiên Mi, Oanh Ca Tự ở Hải Nam xa như vậy, sau khi người đi rồi, cho dù là Lâu chủ cũng không có cách nào chiếu cố được người — Người phải học tự bảo vệ lấy mình...”. Cuối cùng, A Tĩnh không nhịn được dịu dàng nói một câu.

“Tĩnh cô nương... Đi Long gia rất nguy hiểm sao?”. Có hơi không hiểu, Thiên Mi hỏi, trên gương mặt bé bỏng tràn ngập nghi vấn, mục quang chân thật khiến cho lòng nữ tử áo lụa đào buốt lạnh rất lâu, thấp thoáng có cảm giác nhói đau.

oOo

“Lâu chủ, bọn họ đã đi rồi”.

Đứng trên lầu cao nhìn xa xăm, Tiêu Ưc Tĩnh đang xuất thần chợt nghe thấy nữ tử áo lụa đào thở dài nhẹ một tiếng.

“Mong sao nàng ta bình an lên ngôi chánh phu nhân”.

“Nhưng có lẽ nàng ta sẽ trở thành nữ tử thứ mười hai...”.

oOo

Cỗ xe ngựa hoa lệ bình thản phóng về phía trước, trong xe hương khí thoang thoảng. Bên người nàng, bốn thiếu nữ y phục mỗi người một màu ngồi ngay ngắn, trong tay bưng phẩm vật khác nhau, chỉ cần nàng hơi để lộ thần sắc mệt nhọc là tất cả liền chú thị quan tâm, khiến cho nàng cả thần sắc cũng không dám máy động.

— Cả thị nữ của Thính Tuyết Lâu dẫn theo hầu hạ cũng đều bị phân tán qua xe ngựa khác, phảng phất muốn nàng một khi lọt vào Long gia, phải hoàn toàn đoạn tuyệt với mọi thứ trước đây!

Đám thị nữ mặt mày đều không có chút biểu tình, tuy ân cần, lại không ấm áp.

Ánh mắt nhìn nàng tựa hồ còn toát ra chút tội nghiệp và châm chọc.

Thiên Mi không khỏi co rúc lại... Vượt ngàn dặm, đến Nam Hải, nàng trở thành cô thân một mình!

“Tiểu thư, mời dùng cơm”. Không phải xuống xe, đám thị nữ lại dâng đồ ăn lên, quỳ trước mặt nàng, trình lên một cái mâm long phượng vành dát vàng, bên trong tám thứ rau quả đầy màu sắc, bốn món ăn chính đựng bằng chén bạch ngọc, trên chén khảm nạm hạt xoàn vụn, lấp lánh chiếu rọi mỗi khi chuyển động.

“Các người đứng dậy đi mà”. Nàng cầm đĩa lên, có lẽ bỗng bệnh trên xe đã lâu, đĩa mun nạm bạc bắt giắc cảm thấy nặng nề. Bút rút nhìn đám thị nữ một mực quỳ trước mặt, Thiên Mi chung quy lí nhí nói một câu.

Đám thị nữ liếc nhìn nàng, lại nhẹ giọng hỏi thăm: “Tiểu thư, nô tì không dám, đây là quy củ của Long gia — lúc chủ nhân ngồi dùng bữa, đám nô tì phải quỳ hầu”.

“...”. Thiên Mi kinh ngạc, nhưng nhìn thấy thị nữ quỳ đầy trong thùng xe, vội bắt đầu ăn ngón vội ngón vàng, mỗi thứ chỉ gắp vài đĩa, không nghĩ gì tới thưởng thức mùi vị, mau mắn buông đĩa: “Ta ăn xong rồi... Các người mau đứng dậy đi! Không cần quỳ nữa...”.

“Tiểu thư, người ăn thêm chút đi... mới ăn chút xíu làm sao no được...”. Một thị nữ lớn tuổi khuyên nhủ.

Thiên Mi bẻ bẻ hai tay, bối rối một hồi, chung quy ra vẻ bức bối hỏi đáp: “Các người quỳ trước mặt ta, ta làm sao mà nuốt nổi”. Có lẽ cảm thấy mình cần bản không xứng hợp với phong cách thế gia cao ngạo tôn quý, trên mặt nàng lộ vẻ thẹn thùng.

Đám thị nữ ngẩng đầu lên, nhìn tân nương mới mười sáu, mục quang hồ hững bắt đầu có hơi rung động.

“Cô bé tốt quá... không giống những tiểu thư lúc trước”. Lúc bưng mâm đi ra, một a hoàn áo xanh thở dài nói với thị nữ lớn tuổi, trong mắt có thần sắc hy vọng: “Nói không chừng nàng có thể vượt qua khảo nghiệm của thiếu chủ, trở thành phu nhân của bọn ta!”.

“Tiêu Lục người cao hứng quá sớm đó... Người không nhớ trước đây cũng có tiểu thư của Diêu gia vùng Tuyên Châu sao? Cũng hiền dịu nhân từ như vậy đó mà...”. Thị nữ lớn tuổi hiển nhiên có nhiều kiến thức, vô ý hỏi đáp: “Người của Long gia từ đó tới giờ đều là...”.

Bất chợt, ả ngậm miệng lại, sắc mặt tái nhợt, nhìn người trẻ tuổi từ trong một thùng xe khác đi qua, liền cúi đầu quỳ xuống: “Bái kiến Hạo Thiên đại nhân!”.

“Không phải là chuyện các người nên nghị luận... Từ hôm nay các người không cần hầu tiểu thư nữa, mau qua cỗ xe khác thì may ra còn giữ được mạng sống”. Bảo thạch dưới vòng trán lơ mờ ánh sáng xanh lạnh buốt, mục quang của Hạo Thiên còn lạnh hơn cả bảo thạch, đuổi đám thị nữ đi.

Nhưng, sâu kín trong mắt gã, lại mơ hồ trào dâng dợn sóng nhẹ từ lời nói của thị nữ hồi nãy.

“Thật không giống sao?... Nếu thật là vậy, vậy thì tốt quá... Vậy thì hay quá...”.

Sau đó, gã vén màn bước vào thùng xe, cười ôn hòa hỏi: “Đồ ăn trưa có vừa miệng tiểu thư không?”.

Cô gái mười sáu bên trong nghe tiếng ngược đầu lên nhìn gã, mục quang chột bần thần.

oOo

“Tiểu thư, đã đến Oanh Ca Tự... Mời xuống thuyền”.

Lúc nàng ngược khuôn mặt trắng nhợt lên, nhìn thấy bạch y thiếu niên mang tên Hạo Thiên đang đứng trước cửa khoang thuyền nhìn nàng mỉm cười.

Thật là một người trẻ tuổi đẹp trai phi thường... anh tuấn giống như một thiên thần.

Lúc gã cười, tựa hồ tất cả các vì sao trên trời đều chìm vào ánh mắt của gã! Người như vậy, tựa hồ chỉ có trong mộng lúc thiếu thời của những cô gái mới có thể xuất hiện. Đó là một giấc mộng không ai muốn tỉnh dậy.

Suốt dọc đường, trong đoàn lũ đồ buồn tẻ cực độ đó, cũng chỉ có người trẻ tuổi được mọi kẻ dưới gọi là “Hạo Thiên đại nhân” đó một mực chiếu cố nàng, cười nói với nàng, hàn huyên chia sẻ với nàng.

Từ nhân thần hữu ý vô ý truyền dẫn lúc ban đầu, cho đến nỗi niềm quan hoài thâm kín của hiện tại, trong ba tháng ngựa xe nhọc mệt, nàng đã hoàn toàn bị gã hấp dẫn. Nàng biết Hạo Thiên đối với nàng rất tốt,

gã thậm chí đã mấy lần ám thị hai người có thể rời khỏi nơi này, song song cao bay xa chạy, nhưng, nghĩ đến sứ mệnh của Thính Tuyết Lâu giao cho nàng, Thiên Mi lại do dự.

Vô luận ra sao, nàng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ hòa hôn — vì Lâu chủ và Thính Tuyết Lâu.

Nhưng... nhưng tại sao Hạo Thiên chỉ là gia thần của Long gia?

Tại sao con người mình phải gả thân lại là một người xấu xí thô bạo?

Thiên Mi nhìn gã, nhất thời có hơi ngơ ngẩn.

oOo

Nhìn nét ửng hồng lan dần trên bờ má thiếu nữ, sâu ẩn trong ánh mắt Hạo Thiên chợt toát ánh sáng lạnh buốt.

“Bị say sóng? Sắc mặt của tiểu thư rất nhợt nhạt... để thuộc hạ đỡ người xuống thuyền!”. Tuy trong ánh mắt là thần thái lãnh khốc ẩn bí, nhưng thanh âm của gã lại ôn nhu phi thường, thậm chí còn mang theo ý vị ân cần, cười nhìn nữ hài tử mười sáu tuổi kia, giơ tay ra — Không có nữ tử nào có thể cự tuyệt đề nghị như vậy từ gã... Ít ra, những tân nương trước đây không có một ai.

Hắn giơ tay về phía Thiên Mi đang bần thần, nhìn nàng vừa e thẹn vừa vui vẻ nắm dựa tay mình, trong ánh mắt của Hạo Thiên đột nhiên lại có nét bi ai sâu đậm...

Lại một cô gái trong bi kịch.

oOo

“A, nơi đây là tận cùng của bầu trời rồi sao?”. Nhìn vách đá khổng lồ cuối hải đảo, nhìn thấy hai chữ “thiên nhai” khắc ở đó, Thiên Mi kinh hãi hỏi Hạo Thiên bên cạnh.

“Phải”. Ánh mắt xanh thăm lộ nét cười mỉm, nhìn nàng một cách ôn nhu phi thường, đề nghị: “Tiểu thư có muốn đi qua xem không? Thuộc hạ theo người đi, đi một mạch đến tận cùng của bầu trời”.

Tận cùng của bầu trời... Nàng cảm thán, cảm thán cho thân thể cô độc phiêu linh của mình, không khỏi nắm chặt lấy tay Hạo Thiên.

Nàng cảm thấy ở vùng đất cách xa người nhà, bằng hữu này, chỉ có người trẻ tuổi anh tuấn đó mới là người duy nhất mình có thể tin tưởng trông cậy...

oOo

Tịch dương dần dần hạ mình, bóng mờ của những mái ngói trùng trùng điệp điệp hiển lộ vẻ ảm đạm trầm uất.

Đường xa lặn lội đến đây, không ngờ không nhận được điển lễ náo nhiệt như trong tưởng tượng. Long gia chỉ phái vài kẻ dưới ra bờ nghênh tiếp, cả dòng họ của Long gia cũng không xuất hiện.

“A... Thanh Nhai thiếu chủ của bọn ta đó giờ là người thích an tĩnh, ít khi rời khỏi viện đi lại”. Tựa hồ nhìn thấy vẻ băn khoăn trong ánh mắt nàng, Hạo Thiên khuyến khích nàng, dẫn nàng tiến vào đại viện như cung điện của Long gia.

Queo trái queo phải không biết bao nhiêu lần, tới trước một hành lang dài, Hạo Thiên dừng lại, mở một phiến cửa màu bạc chạm khắc hoa văn.

“Khu nhà ở đây rất lớn, đường xá cũng rất phức tạp — Tiểu thư đến đêm xin đừng đi một mình, tránh bị lạc đường. Có gì cần cứ để thị nữ đi lo”.

Bên cửa, hai thị nữ mặt không chút biểu tình thấp đèn, không nói tiếng nào đứng một bên đợi nàng tiến vào.

Thiên Mi bần thần, bước vào trong, một luồng khí lạnh buốt liền xộc lên mặt nàng, nàng rung mình, có vẻ sợ hãi ngưng bước, quay đầu lại, tựa như cầu khẩn nhìn Hạo Thiên.

“Không có gì đâu, vì là hải đảo cho nên đêm đến ảm lạnh hơn, riết rồi thành quen...”. Hạo Thiên mỉm cười, dùng mục quang an ủi nữ hài tử bối rối bất an kia, tạo niềm tin cho nữ tử một mình vượt trùng dương đối diện với hoàn cảnh xa lạ: “Đến đêm có thể Thanh Nhai thiếu chủ sẽ đến gặp nàng, nên chuẩn bị đi!”.

“Hạo Thiên, cảm ơn người”. Không biết sao, lúc nhìn gã đi ra, trong giọng nói của nàng không ngờ có vẻ quyến luyến không muốn lìa xa.

o0o

Gã không quay đầu lại, đi một mạch lần theo hành lang dài thượt, thân ảnh từ từ nhỏ xíu, quẹo cuối đường biến mất.

Ở đó, hành lang ảm đạm, góc cuối treo một trần đèn thủy tinh tú cầu đóng đưa, không biết thông tới đâu.

Thiên Mi đứng ngoài bức cửa, nhìn theo hành lang.

Đình viện một bên là rừng, bên kia lại là một sương phòng đóng kín. Lụa mỏng sang trọng rủ trên cửa sổ đang mở trang sức hoa lệ phi thường, hoa văn điêu khắc năm màu vàng, tím, đỏ, xanh, bạc.

Mặt trong cửa màu tím, thấp thoáng lọt ra vài tia sáng từ ánh đèn bên trong.

“A, người sống kè bên là ai vậy?”. Thoáng thấy thân hình một nữ tử chiếu trên song cửa, Thiên Mi không khỏi thoát miệng hỏi, trong thâm viện cơ hồ không có hơi thở này, nhìn thấy một nữ tử khác, không khỏi cảm thấy thân cận phần nào.

Tiếng nói vừa dứt, đèn trong cửa bỗng tắt ngóm.

o0o

“Thiếu nữ nãi, mời đi vào”. Hai thị nữ tuổi tác đã lớn, trên đầu thậm chí đã có vài sợi tóc bạc, tuy cầm lồng đèn mỉm cười, nhưng nụ cười chênh mảng chỉ khiến cho gương mặt bắt đầu có nếp nhăn hiển lộ về quá độ dưới ánh đèn.

Thiên Mi đi tới, quan sát cách trần thiết trong phòng, toàn màu trắng. Màn che màu trắng, trà kỷ và ghế ngồi màu trắng, thậm chí cả trần đèn cho đến chân nến làm bằng bạc khảm trần châu trên bàn cũng vậy.

Giữa màu trắng trang nhã đó, chỉ có một vật màu đỏ tươi, lóa mắt cực kỳ.

Đó là một đóa hoa diên vĩ màu đỏ, cắm trong một bình hoa thủy tinh — Điều kỳ dị là, giữa gian phòng mờ ảo, đóa hoa đó không ngờ lại toát ra ánh vàng lợt lạt.

“A... đẹp quá! Thứ hoa diên vĩ này ta chưa từng thấy qua!”. Thiên Mi không khỏi mừng rỡ kêu lên, hỏi thị nữ già bên cạnh. Nàng thích diên vĩ, nhưng chưa từng thấy loại kỳ dị như vậy.

“Đó là... hỏa diễm diên vĩ. Có thể nói chỉ có ở Oanh Ca Tự này mới có thứ hoa quý giá này!”. Nhìn đóa hoa, ánh mắt của thị nữ già chợt có vẻ kỳ dị, nụ cười càng chất chứa thâm ý: “Thứ hoa này là thứ hoa trước đây lúc phu nhân còn tại thế thích nhất, cho dù phu nhân đã qua đời, trong phòng vẫn theo thói quen của bà, luôn luôn cúng một nhành hỏa diễm diên vĩ — Nếu thiếu nữ nãi không thích, sau này cứ phân phó hoa nô đem đi”.

“Ai da! Ngàn vạn lần không nên! Hoa ta thích nhất là diên vĩ...”. Thiên Mi liền cản lại, đồng thời có hơi kinh ngạc, nàng hỏi: “Đây... là phòng của phu nhân trước đây?”.

“Phải, gian phòng màu bạc này là gian phòng của Long gia phu nhân đời trước!”.

Thị nữ già vẫn giữ nụ cười mỉm, hồi đáp, ánh đèn lúc sáng lúc mờ chiếu trên những nếp nhăn trên mặt ả như một đóa hoa cúc nở rộ quý dị: “Thiếu nữ nãi, người xem, đó là bức họa lão phu nhân...”.

Dưới ánh đèn lờ mờ, thị nữ chỉ lên một bức tranh mỹ nữ treo trên tường, trong tranh, một nữ tử mỹ lệ áo tím, trong tay cầm một cành hoa diên vĩ đỏ bùng, ngồi trên tảng đá, sau lưng là một mảng như mặt hồ, xa xa, còn có rừng cây bát ngát, và biển xanh loáng tháng tận cuối...

“Là bức họa phu nhân lúc còn trẻ? Thật đẹp quá...”. Thiên Mi chú thị nhìn bức họa, giữa ánh lửa tranh sáng tranh tối, khuôn mặt của nữ tử trong đồ họa cũng lúc mờ lúc tỏ, thần sắc rung động, sóng mắt cũng

có vẻ như đang lưu chuyển. Không biết sao, tuy đang làm dáng để họa tranh, nhưng có cảm giác giữa mi mày của nữ tử đó có nỗi u uất sâu kín.

“Phu nhân qua đời rất sớm. Thiếu chủ mới mười một tuổi, lão gia chết chưa được mấy tháng, phu nhân cũng tự tận luôn...”. Thị nữ già hồ hững nói, không nhin được thở dài: “Thiếu chủ từ nhỏ không cha không mẹ, thật đáng thương”.

Thiên Mi không nói gì, nhìn đóa diên vĩ phát ánh sáng lờn lợt kia, không nhin được nói với thị nữ: “Thôi dập tắt đèn đi, ta muốn xem nó phát sáng!”.

oOo

Trong phòng tối hù, chỉ có đóa hoa diên vĩ màu đỏ kia phát ra ánh sáng lợt lạt, không biết gió từ đâu xua đến, lay nó rung rinh, cứ như tinh linh khiêu vũ trong bóng tối.

Đẹp quá... đẹp làm sao... Nhìn không chớp mắt, trong lòng nàng đang tán thưởng tạo vật thần kỳ.

“Sao không thắp đèn? Biết rõ ta sẽ đến, không ngờ còn dám không thắp đèn?”. Đột nhiên, ngoài cửa vang lên một thanh âm nóng nảy hung bạo, nổ lớn như sấm sét, khan khản trầm thấp.

Cửa không biết đã mở ra từ hồi nào, một trần đèn lồng như u linh phiêu phưởng, dừng lại nơi ngưỡng cửa, cầm trong tay một thanh y đồng tử, trong bóng tối phía cửa, một bóng người đen sì mờ mịt đang há miệng mắng.

“Thiếu chủ, nô tỳ chỉ là nghe theo mệnh lệnh của thiếu nãi nãi...”. Thị nữ già mặt mày biến sắc, trắng nhợt như tờ giấy, vụt quỳ xuống, run rẩy giải thích: “Thiếu nãi nãi muốn ngắm hoa diên vĩ, cho nên sai nô tỳ tắt đèn...”.

“Nô tài già vô dụng!”. Bóng đen cất bước tiến vào, một cước đá ả thị nữ đang giải thích té xuống, lạnh lùng hừ một tiếng: “Cút ra mau!”.

Đội hai thị nữ hấp tấp thoái lùi ra xong, bóng đen mới xoay lại, nhìn nàng một cái, lại hừ một tiếng trong mũi: “Đóa hoa đó có gì là đáng nhìn! Đàn bà con gái kỳ lạ thật!”.

“Vù!”, hần phất tay, cả bình hoa lẫn đóa hoa rơi thẳng xuống đất.

“Ai da!”. Cuối cùng nhin không được, Thiên Mi tiếc nuối kêu lên, đồng thời bực bội nhìn con người trong bóng tối. Phu quân của nàng... Hần là phu quân của nàng?

oOo

Đèn đuốc lục tục thắp lên, gian phòng dần dần sáng hẳn.

“Oái, ngươi là tân nương Tiêu Ưc Tình dâng cho ta đó sao? Ngước đầu lên để ta nhìn xem!”. Đang chìm mình trong tâm tưởng thẹn thùng phức tạp lần đầu gặp chồng chưa cưới, bên tai lại nghe thấy một thanh âm thô bạo, giọng nói vô lễ, cơ hồ khiến cho nàng muốn mắng lại.

Không được... Không thể tức giận vì hần. Long gia đối với Thính Tuyết Lâu rất quan trọng...

Cuối cùng, nàng đè nén mau chóng, từ từ ngước đầu lên dưới ánh đèn, trên mặt còn sẵn sàng một nụ cười mỉm ôn nhu hòa nhã.

Nhưng, nụ cười của nàng vừa mới hé được một nửa, lại đã đông cứng lại.

— Khuôn mặt kia! Khuôn mặt kia đang kẻ sất...

Khuôn mặt tái mét không giống người, mũi ưng nhô cao, tròng mắt đục ngầu cơ hồ muốn lòi ra khỏi hốc mắt, miệng to cực kỳ, cười toe toét, làm cả bộ mặt co giãn một cách quái dị...

Thiếu chủ của Long gia — Thanh Nhai công tử?!

Tuy đã biết trước mặt mày của chồng chưa cưới xấu xí, nhưng khuôn mặt đó hiện giờ vẫn vượt quá năng lực trong lòng nàng có thể chịu đựng được — Cho nên, lời nói giành cho buổi đầu chạm mặt đã dẫn đo trăm ngàn lần tới giờ lại đông cứng bên môi.

Không có cách nào che đậy được nỗi sợ hãi kinh hoàng trên mặt và trong ánh mắt, Thiên Mi thừ người đứng đó, ngẩn nhìn khuôn mặt của vị hôn phu kẻ sát.

“Ồ? Khả khả khả khả!...”. Thanh Nhai thiếu chủ chợt bộc phát một tràng cười kỳ dị, mặt mày càng méo mó đáng sợ, thò tay nâng cằm nàng, mặt càng kẻ sát: “Người sợ?...”

Khả khả, khả khả! Người cũng sợ như mấy nữ nhân khác?”.

“Không... không có chuyện đó!”. Gắng gượng, nàng cuối cùng đáp lời, vừa giả dạng dũng cảm đối diện con người trước mắt, vừa gượng hé nụ cười mỉm — “Vô luận là sao, tôi vẫn là vị hôn thê của chàng... sẽ quen thôi, mọi thứ đều sẽ quen...”.

“Nói láo... Nữ nhân chỉ biết nói láo!”. Thiên Mi cảm thấy cằm đau điếng, bàn tay kia chợt siết lại, bóp hằn vết đỏ trên làn da trắng muốt của nàng.

Trong đôi mắt đục ngầu thoáng hiện vẻ giận dữ ác độc, mùi hôi trong miệng hắn phun lên mặt nàng: “Bất quá, không cần biết ra sao, sau này ngươi là người của ta! Sau này ngươi nếu nói láo với ta, ta sẽ chặt đầu ngươi xuống!”.

“Đau, đau quá...”. Cố sức vùng vẫy, nàng thốt nho nhỏ, khó lòng lắm mới thoát khỏi bàn tay thô kệch kia.

Thanh Nhai thiếu chủ tựa hồ rất khoái trá nhìn thấy nàng vùng vẫy, khoé miệng lại há ra, cười lớn, cầm một chùm chìa khóa quăng qua cho nàng: “Điểm lễ đại hôn sẽ cử hành tháng sau, ngày mai ta phải đi Quỳnh Châu cúng tế Long Vương cho ngư dân ở đó, trước hôn lễ ta sẽ về... Đàn bà, người trong thời gian đó cứ làm quen với hoàn cảnh ở đây đi!”.

“Dạ”. Nàng cúi thấp đầu, nhẹ nhàng hồi đáp, dịu dàng cầm chùm chìa khóa.

Tiếng kim loại khua leng keng, bên trên có tráng men hoa văn mỹ lệ, có đủ màu sắc.

“Chìa khóa nào mở cửa nào, Hạo Thiên tổng quản sẽ nói cho người biết. Ngoan ngoan đợi ta về, đừng chạy rong quấy rối, đàn bà!”. Thanh Nhai thiếu chủ lại một lần nữa nhìn nàng một cách ác độc, sau đó xoay người đi ra.

“Chàng đi thông thả...”. Kính cẩn giữ gìn phép tắc thực nữ, lúc chồng chưa cưới của mình đi ra, nàng vẫn giữ nụ cười mỉm, đứng bên trong cửa giấu tay trong tay áo hành lễ, đồng thời, cực lực ép mục quang của mình bình tĩnh chú thị nhìn lên khuôn mặt xấu xí kia.

Nàng cần phải mau chóng làm quen... Người đó là trượng phu của nàng...

Nhìn thấy mục quang của nàng, trong ánh mắt của con người xấu xí đó chợt có vẻ ngạc nhiên.

“Còn nữa! Nhớ kỹ cho ta, cánh cửa màu tím điêu khắc hoa lá kia không được mở ra, biết không?”. Vừa đi ra khỏi cửa, đột nhiên Thanh Nhai thiếu chủ quay đầu lại, nghiêm khắc cảnh cáo: “Nơi đó phải tới cái ngày đại hôn mới có thể dùng làm động phòng nghênh tiếp tân nương!”.

“Được, tôi nhất định sẽ không vào”. Nàng khép nép cụp mắt hồi đáp, dịu dàng nói.

Thanh y đồng tử cầm đèn dẫn đường, trượng phu của nàng như quỷ mị phiêu phưởng, y phục phành phạch trong gió, nhưng đi trên hành lang gỗ lại không có tiếng cước bộ, đi đến cuối hành lang, quẹo qua khúc quanh, biến mất.

Nơi đó chỉ có một trần đèn thủy tinh tú cầu phiêu diêu trong đêm.

Châu bạc phiêu đăng độc tự quy 1.

Mục quang của nàng nhìn về phía cánh cửa chạm trổ hoa văn màu tím bên kia, lại cúi đầu nhìn chùm chìa khóa trong tay, ngón tay thon thả nắm nhẹ lại. Trong ánh mắt thơ ngây chung quy có biểu tình sợ sệt.

Hạo Thiên... Hạo Thiên... người đang ở đâu?

oOo

Đêm Oanh Ca Tự, tĩnh bí cực kỳ.

Sóng biển xa xa không ngừng đập vào vách đá, lâu lâu có tiếng chim biển kêu lên, quỷ dị thê lương.

Đám thị nữ đều đã ngủ bên ngoài, trong gian phòng lớn chỉ có một mình nàng, cả tiếng hô hấp cũng nghe rõ ràng. Thiên Mi co rúc trong mền gấm, chui đầu dưới mền.

Bất chợt, hơi thở của nàng ngưng bật... Có người! Có người trong phòng!

Tuy không có tiếng bước chân đi lại, nhưng hơi thở rù rì lại thoang thoang truyền đến. Có phải là ảo giác không? Có phải không?

Vì để nghe ngóng, Thiên Mi cố sức im hơi lặng tiếng, lại vẫn nghe được hơi thở nhẹ nhàng trong không khí.

Sau đó, thanh âm từ từ đến gần, đến gần... đến bên giường, dòng hơi thở cơ hồ đã chạm sát những sợi tóc còn lọt bên ngoài mền, tựa hồ cúi người xuống, chú thị nhìn nàng đang trốn dưới mền!

Thiên Mi cảm thấy toàn thân cứng đờ, tay lẩn mò trong mền muốn tìm gì đó, lại không thể nắm được cái gì có thể dùng tới.

“Ài...”. Một thanh âm nữ tử chợt thở dài kề sát nàng, hơi thở lạnh buốt, không một chút gì giống người. Một bàn tay băng lãnh nhẹ nhàng đưa tới, vuốt ve đầu nàng qua tấm mền: “Thật đẹp... thật đẹp...”.

1 Một câu thơ trong bài “Xuân Vũ” của Lý Thương Ẩn. Tạm dịch: rèm châu xua đèn về một mình.

“Con bé mỹ lệ như hoa vậy...”.

“Phải nhớ đừng nên lừa dối... Nếu không, sẽ biến thành hoa diên vĩ...”.

“Hoa diên vĩ thứ mười hai... thật đáng thương”.

oOo

Hơi thở băng lãnh khi nói chuyện toát ra di động lúc trái lúc phải, Thiên Mi tim đập thình thịch, thình thịch kịch liệt... Khi đối phương không nói nữa, tích tụ hết dũng khí, cuối cùng nàng lật mền ra, ngồi bật dậy!

“Ai? Ai ở đây?”. Nàng run giọng hỏi, lớn tiếng kêu thị nữ bên ngoài: “Thắp đèn, mau thắp đèn!”.

Thị nữ già nghe tiếng lật đật chạy vào, thắp nến đỏ trên bàn.

Trong gian phòng tối mù, không có tới một bóng người.

Nhưng, trong tấm kiếng trên bàn trang điểm, nàng không ngờ lại nhìn thấy một đôi mắt loang loáng!

Có ai đang nhìn nàng... Có ai đang nhìn nàng!

Thiên Mi vụt quay đầu lại, không có ai, một người cũng không có... Nàng quay đầu, nhìn thấy bức hình phụ nhân treo trên tường, tay cầm một đóa hoa diên vĩ đỏ lửa, nụ cười mỉm có vẻ buồn bã, có vẻ quỷ dị. Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng không ngờ lại thấy đôi mắt của mỹ nữ trong tranh chớp nhẹ!

Nàng sợ hãi trốn tránh mắt, bộc phát tới trước bức họa, lại phát hiện đó chỉ là một tờ giấy mỏng manh...

“Thiếu nữ này, gì vậy?”. Thị nữ già giương đôi mắt mờ, chợt hỏi.

“Hồi này... hồi này, có người tiến vào phòng! Các người sao không ngăn y thị?”. Vì quá sợ hãi, lần đầu tiên nàng dùng giọng điệu chủ nhân trách móc: “Ngủ ở gian ngoài cũng không biết đóng chặt cửa à!”.

Một thị nữ già khác lúc đó đi xem cửa, quay lại, lãnh đạm hỏi đáp: “Bẩm cáo thiếu nữ này, cửa đóng chặt mà, đâu có ai tiến vào... tuyệt đối không có”.

Mặt bọn họ lung lay dưới ánh đèn, nhìn giống như quỷ quái.

Dù sao cũng chỉ mới mười sáu, Thiên Mi ngồi bệt xuống, chui đầu vào mền, khóc thút thít.

Sợ quá, thật là đáng sợ!

Hạo Thiên... Hạo Thiên đang ở đâu?

oOo

“Tiểu thư, đây là gian phòng cuối cùng...”. Lúc mở cánh cửa phòng trên bảo, vị tổng quản anh tuấn quay lại nói với nữ chủ nhân tương lai: “Những vật bên trong, nếu tiểu thư thích, có thể tự tiện cầm đem về phòng”.

Cửa vừa mở ra, châu quang bảo khí lấp lánh chói lòa đâm xộc vào mắt Thiên Mi, cơ hồ muốn hí mắt cũng không được!

Cho dù trong mộng cảnh cầu kỳ quái lạ nhất cũng không có cách nào mơ thấy tình cảnh này: trên bốn bức tường toàn là tử lớn đúc bằng vàng, cao tới sát trần nhà, điêu khắc hoa văn hoa lệ, đựng đầy các thứ trên bảo vô giá. Trong phòng dựng đầy cây san hô dày kín như rừng, trên cành cây treo giắt đầy trên châu bảo thạch đủ màu.

Thiên Mi thần sắc trên mặt như đang nằm mơ, dịu dàng thò tay cầm một chuỗi thủy tinh tím hình dạng như giọt nước, quang tuyến mỹ lệ bắn rọi lên mặt nàng: “Thật...

thật giống như tiến vào Long Cung vậy!”.

“Người nào vào đây cũng đều nói vậy...”. Hạo Thiên thấy thần sắc mê đắm trong mắt nàng, khoe miệng lại hé nụ cười sắc bén gần như lãnh đạm: “Làm nữ chủ nhân của Long gia, tất cả mọi vật ở đây đều là của tiểu thư. Tiểu thư thích gì? Thuộc hạ sẽ đưa về phòng cho người”.

“A... Cái gì cũng có thể lấy sao?”. Không tưởng tượng nổi, Thiên Mi ngược đầu lên hỏi, giữa vùng ánh sáng châu bảo, có nam tử anh tuấn đôi mắt xanh thăm thẳm tựa hồ như thiên thần.

“Phải... chỉ cần tiểu thư cao hứng, tôi cái gì cũng có thể lấy về cho người”. Hạo Thiên nhìn nàng, dùng ánh mắt thu hút cực độ, thâm ý khôn tả, thấp giọng nói: “Chỉ cần tiểu thư cao hứng, mọi vật ở đây đều là của người. Cứ lấy hết những gì mình thích, quăng bỏ những gì mình khinh ghét — chỉ cần nói với thuộc hạ là được!”.

Thanh âm của gã chợt có ý vị dẫn dụ tà ác.

Nhưng, tựa hồ không lãnh hội được ý đồ của đối phương, thanh âm của cô gái chợt riu rít: “A, vậy mang cho tôi một đóa hỏa diễm diên vĩ mới hái đi, có được không?”.

oOo

Tà khí trong ánh mắt xanh đen chợt ngưng đọng, gã tổng quản nhìn gương mặt hoan hỉ của cô gái, kinh ngạc.

“Hoa diên vĩ? Nàng thích hỏa diễm diên vĩ?”.

“Phải a! Theo tôi thấy, nó còn quan trọng hơn mấy thứ trên bảo này!”. Thiên Mi cười lên, thần sắc trong ánh mắt rất chân thành: “Đóa hoa kia bị thiếu chủ gạt hự, tôi cứ muốn có thêm một đóa...”.

Hạo Thiên cúi đầu, nhìn nàng rất lâu, trên mặt có thần sắc rất kỳ quái, chợt dịu dàng thốt: “Được... Bất quá, nó có thể là loài hoa rất không cát tường... trong truyền thuyết nói nó là loài hoa có thể chiêu gọi ác linh đó”.

“Không cát tường? Đâu có sao...”. Thiên Mi chu miệng, cố chấp: “Tôi thích mà!”

Tôi bất chấp là ác linh hay không ác linh, chỉ cần tôi thích là được rồi!”.

“Chỉ cần thích là được?...”. Nhìn nàng, trong ánh mắt của Hạo Thiên có ánh sáng phức tạp, nhẹ nhàng lặp lại, chợt hồi đáp: “Đã là tiểu thư thích, vậy thì theo tôi đi!”.

Gã đi ra, Thiên Mi theo sau gã, nhìn cánh cửa màu vàng gã đóng lại, sau đó giao trả chùm chìa khóa cho mình.

— Hoa không cát tường? Có thể chiêu gọi ác linh?

Nàng sực nhớ tới nữ tử xuất hiện như u linh đêm qua, mồ hôi lạnh đột nhiên toát đầm lòng bàn tay.

“Xin đợi ở đây, tôi đi ngắt hoa cho người”. Dẫn nàng đến trước cánh cửa màu bạc chỗ ở của nàng, Hạo Thiên quay lại nói với nàng, sau đó quay đầu, đi dọc theo hành lang: “Xin đợi chờ một khắc là xong”.

Thiên Mi đứng đó, nhìn theo lưng gã từ từ nhỏ lại, đi lần theo hành lang dài thượt, tới tận cuối, quẹo qua khúc quanh, sau đó không còn thấy nữa.

Hành lang đó thật ra thông đi đâu?

Tận cuối hành lang dài thật ra là gì?

Trong ánh mắt của nữ hài tử mười sáu tuổi chợt có nét hiếu kỳ không che giấu nổi.

Nhìn quanh, đám thị nữ không biết đã đi đâu, sau đó, ánh mắt lại len lén xoay qua, kéo ống quần, chạy nhón theo hành lang — Thanh Nhai đâu có nói không cho phép đi qua đó đâu?

Chỉ là không cho phép tiến vào cánh cửa màu tím mà thôi... Đi qua bên hành lang mà xem, chắc đâu có hề hấn gì?

2. Hỏa Diễm Diên Vĩ (2)

Chạy trên hành lang gỗ rộng rãi, giày nàng thoát thanh âm dịu gọn bên trên mặt sàn, thân người lướt qua hết cánh cửa này tới cánh cửa kia kề bên...

“Ài!”. Lúc chạy ngang cánh cửa màu tím, nàng bỗng nghe bên trong có người chợt thở dài nhẹ nhẽu.

Thiên Mi bỗng ngưng bước.

“Ai? Ai ở trong đó?”. Nàng quay phắt đầu lại, hỏi, nơi ánh sáng héo hắt còn quét đến được, nàng nhìn thấy có một đôi mắt mau mắn lồi khỏi kẽ hở của khung cửa sổ

chạm trổ hoa lá.

Có ai... có ai cứ một mực theo dõi nàng...

Trong căn ốc đó, thật ra có gì vậy? Tại sao, cho dù là một nữ chủ nhân tương lai như nàng cũng phải tới lúc cử hành hôn lễ xong mới có thể được cho phép tiến vào?

Nàng không nhìn được nữa, đi tới, ngón tay nắm chặt chùm chìa khóa.

Hiện tại không có người... không có ai ở đây...

Hít một hơi sâu, nàng chìa một chiếc chìa khóa thoa men tím trong chùm chìa khóa ra, tra nhẹ vào lỗ khóa.

Giữa ánh chiều hiu quạnh, trần đèn thủy tinh tú cầu cuối hành lang phẳng phất bị gió xua nhẹ nhẹ, lung lay.

Chìa khóa chui vào lỗ khóa, ngón tay thon dài nắm chặt, lại không xoay chìa. Cô gái do dự, cắn khoé miệng nhẹ nhẹ, cuối cùng thở dài: “Chuyện đã đáp ứng rồi, không thể làm trái ngược lại”.

Nàng rút chìa khóa ra, nhón chân, từ kẽ hở cửa nhìn vào.

Tối quá... Trong phòng tối quá... không thấy gì hết...

Những ánh sáng đỏ lơ mờ kia là gì vậy? Ở đâu cũng có, nhấp nháy trong bóng tối...

oOo

“Tiểu thư, hỏa diễm diên vĩ”. Lúc nàng đang len lén dòm bên trong, sau lưng chợt có thanh âm bình tĩnh truyền đến, hơi thở ảm đạm, Thiên Mi nhảy dựng lên như một con mèo bị đập trúng đuôi, quay đầu lại, nhìn thấy một cảnh diên vĩ đỏ như lửa, tản phát ánh vàng lờn lợt.

Hoa kẹp giữa ngón tay thon dài của Hạo Thiên, gã cúi đầu, thâm trầm nhìn nàng với đôi mắt đẹp khó có ai so sánh nổi: “Nàng rất may mắn, tiểu thư, nàng hồi này đã vãn hồi sinh mệnh của nàng”.

“Bên trong có gì vậy?”. Thiên Mi chung quy không nhịn được phải hỏi, đối với Hạo Thiên, nàng rất tin tưởng, nói ra nghi vấn trong nội tâm: “Vật bên trong là gì mà quan trọng vậy? Cho dù là tôi cũng không thể xem?”.

“Phải, nếu Thanh Nhai thiếu chủ biết nàng tự tiện tiến vào, nàng sẽ bị trừng phạt...”. Thanh âm của Hạo Thiên nghiêm túc phi thường: “Thiếu chủ từ xưa tới nay là một người rất kỳ quái, chuyện y làm không phải là chuyện người ta có thể tưởng tượng được”.

“Trừng phạt? Trừng phạt làm sao?”. Nàng ngược đầu, tiếp lấy hoa diên vĩ từ tay gã, hỏi nam tử anh tuấn trước mắt: “Thiếu chủ... thật ra là người ra sao?”.

“Trừng phạt rất hà khắc... trừng phạt... đáng sợ phi thường”.

Nghĩ tới bộ dạng và hành vi thô bạo quỷ dị của người chồng tương lai, trong ánh mắt của cô gái không khỏi thoáng hiện thần sắc ghê sợ căm ghét, co mình hỏi: “Hạo Thiên... anh, anh sẽ giúp đỡ tôi, phải không?”.

Một nụ cười mỉm chợt dâng lên bên môi Hạo Thiên, nụ cười mỉm tràn ngập mỉa mai hoặc, nhìn sự sợ hãi trong ánh mắt của tân nương mười sáu tuổi, chợt cúi người, hôn lên gương mặt như con nai nhỏ đang hoảng sợ của cô gái.

“Ái...”. Thiên Mi chỉ kịp kêu nhỏ một tiếng, môi đã bị che lại.

Tịch dương nhuộm nhan sắc tươi đẹp lên trọn khu đình viện, hành lang khúc khúc chiết chiết như một mê cung, đi thông tới đâu không thể đoán nổi... Ở đó, trần đèn thủy tinh tú cầu đọng đưa nhẹ nhẹ.

“Ta sẽ luôn luôn ở bên nàng... chỉ cần tiểu thư muốn, vô luận làm gì cũng có thể làm...”.

Bên tai truyền đến lời hứa dịu dàng của nam tử, ngược đầu nhìn đôi mắt mê ly, nàng chợt cảm thấy tin cậy, tình cảm tích lũy tận đáy lòng đã lai láng... Hạo Thiên, Hạo Thiên thân thiết làm sao... ôn nhu làm sao. Thích Hạo Thiên... kỳ thực mãi cho đến giờ vẫn là thích Hạo Thiên....

Lúc gã lại cúi đầu xuống lần nữa, Thiên Mi nhắm mắt lại, ngửa mặt nghênh đón.

“Phạch”, đóa hoa diên vĩ đỏ lửa nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Sau song cửa màu tím, một đôi mắt lấp lánh từ từ dời đi.

oOo

Trong gian phòng không thấy mặt trời, thế giới hoa lệ màu bạc, nền đỏ ngày đêm thấp sáng, mùi hương băng xạ long duyên hòa lẫn, chín rữa mà tươi ngọt phi thường.

Thiên Mi ngồi giữa mọi thứ, ngồi trên đệm da bạch hồ, mặc áo ngắn trắng muốt, đầu tóc xoa dài bao bọc toàn thân nàng, trên mặt không có chút phấn son, làm gì có phấn son nào có thể hòa hợp thành dung quang kỳ dị đó, chớp chớp sáng mắt, nhìn hoa diên vĩ trong bình thủy tinh không ngưng.

Lại một ngày mới đã đến... Còn có ba ngày.

Ba ngày còn cách xa Thanh Nhai thiếu chủ — Còn ba ngày nữa là chồng chưa cưới của mình về, còn cách ngày đại hôn ba ngày.

Những thị nữ già quý dị kia đã bị Hạo Thiên không biết dùng lý do gì điều đi, tựa hồ không hỏi nữa câu. Nửa tháng nay, bọn họ lén lút tương hội biết bao nhiêu lần. Đó là những ngày sáng lạn tươi tắn nhất trong đời nàng.

Mỗi ngày lúc tịch dương tây hạ, nàng lại lên lầu hai dõi trông, nhìn gã từ cuối hành lang an nhiên đi tới, tay áo quần quện một đóa hoa diên vĩ đỏ lửa. Sau đó, đẩy mở cánh cửa màu bạc của nàng.

Hiện tại, nàng đã biết — tận cuối hành lang dài thượt đó là một cửa hông nhỏ nhỏ, thông ra vùng núi hoang vu sau viện. Mỗi một lần Hạo Thiên đều từ bên đó tới, mang theo một đóa hỏa diễm diên vĩ mà nàng thích, gõ cánh cửa của nàng.

Nàng đứng trên lầu, nhìn vùng hoang địa vườn sau, và biển lớn xa xăm.

Trên hoang địa là một vùng rậm rạp không biết trồng loại cây gì, cao bằng cỡ chiều cao của một người, không có lá, cành dài uốn cong, che trùm mặt đất, dọc suốt bên đường cho tới cạnh một cái ao. Bên cái ao

không thấy đáy đó, chỗ này một cội chỗ nọ một cội, chính là hoa tươi đang nở rộ như những ngọn lửa bùng lên.

oOo

Cái ngày đó, là ngày cuối cùng. Gã đến, dùng ngón tay thon dài cắm một đóa hoa mới hái trên mái tóc dài của nàng, đôi mắt xanh thăm nhìn nàng, chợt thốt: “Mi, thiếu chủ sắp về đến, bọn ta phải làm sao?”.

“Tôi...”. Ngồi trên giường mềm, nàng co người lại theo bản năng, chỉ vì nghe thấy cái tên mình không muốn nghe, cuối cùng chỉ nhu nhược hồi đáp: “Còn có thể làm gì?”

Vì Thính Tuyết Lâu, tôi... tôi vẫn phải gả cho người đó, sau này...”.

Trong bóng tối, nàng cúi thấp đầu, ngón tay bám lấy bờ giường làm bằng gỗ tử đàn, bấu chặt. Qua một hồi lâu mới hít một hơi, nói tiếp: “Sau này... bọn ta coi như không quen biết”. Nói xong câu đó, nàng cảm thấy tay đau đốn, “phạch” một tiếng nho nhỏ, móng tay không ngờ đã gãy ngang cắm trong gỗ.

“Thật là nữ tử thông minh”. Gã liền cười lên, hôn nhẹ lên đôi môi vì không biết làm gì nên đang hé mở của nàng, trong nụ cười có một thứ ma lực, tựa như bóng trăng phớt qua ao sen, tĩnh lặng không chói mắt.

Sau đó y cúi người, nhìn nàng: “Thiếu nữ nãi của Long gia thật là chuyện người ta mộng tưởng... Nếu không phải là vì có khuôn mặt này, ta làm sao cũng không có cách nào bì được với thiếu chủ — Hơn nữa, bọn ta đâu từng ước hẹn gì...”.

“Phải...”. Khẩu khí của Thiên Mi có vài phần trào phúng lạnh lùng: “Lúc tôi lên làm thiếu nữ nãi, vẫn phải nhờ cậy vào công sức của tổng quản đại nhân mà...”.

Phảng phất nói ra câu đó đã dùng hết lực khí, nàng yếu ớt dựa người ra sau, dựa trên màn, bất động hồi lâu. Trong bóng đêm đen sì, tĩnh lặng chết chóc, đột nhiên, vai Thiên Mi rung lên, vội đưa tay ôm lấy mặt, nhưng không còn kịp, chỉ trong nháy mắt, đã khóc nức nói không ra lời.

Hạo Thiên nhìn nàng giữa bóng tối, trong mục quang có vẻ cười cợt mờ ám. Đợi cho nàng khóc một hồi, gã mới ngồi xuống bên giường, nắm vai nàng, ánh mắt u uất kỳ quái khôn tả, nhẹ giọng như dỗ trẻ: “A đầu khờ, ta lừa nàng thôi, khóc làm gì? Tuy ta cũng biết ta không thể so bì với thiếu chủ, nhưng ta đâu dễ gì buông rơi nàng...”.

Mới nói được một nửa, nàng đã ôm chặt lấy gã, không để gã nói nữa, khóc sục sùi, nức nẹn trong lòng gã: “Không phải vậy... không phải vậy!... Chỉ cần tôi thích, là được rồi — Chàng không sánh bằng thiếu chủ cũng không hề gì, chàng là ma quỷ cũng không hề gì... Tôi vẫn thích Hạo Thiên...”.

“Là ma quỷ cũng không hề gì?”. Gã ngậy người, lặp lại một lần. Trong ánh mắt không thể thấy tận đáy đó bất chợt có tia sáng tinh oanh gì đó dâng lên — “Mi...”. Gã bỗng ôm chặt nàng, động tác rất thô lỗ, hoàn toàn không giống vẻ ôn nhu văn nhã ngày thường, gã ngậy người nàng trên giường, hôn nàng như điên cuồng.

oOo

Ôm ấp, bất chợt, nàng nghe gã thở nhẹ bên tai, thốt: “Mi, bọn ta giết thiếu chủ đi!... Làm như vậy, có thể ở chung trọn đời”.

“Hạo?...”. Nàng giật mình bật dậy, nhìn ánh mắt đang trông lên của gã, thâm thúy mê ly, phảng phất một cơn mộng khiến người ta một khi lọt vào là không muốn tỉnh dậy nữa: “Sao có thể được?... Lâu chủ muốn tôi đến kết minh với Long gia...”.

“Nếu ta làm chủ nhân của Long gia, cũng vẫn có thể kết duyên Tần Tần với Thính Tuyết Lâu”. Gã vừa kéo áo trong của nàng xuống, vừa thì thầm bên tai nàng, thanh âm chợt hơi run run — “Hay là, nàng có thể làm như không có gì xảy ra, đi gả mình cho...”.

quái vật đó”.

Nước mắt tựa hồ đã ngập tới cổ họng, nàng cảm thấy trong miệng hơi mặn, bất tri bất giác khóc nức lên: “Tôi không muốn... Bọn ta bỏ chạy, Hạo... bọn ta... bọn ta rời khỏi Oanh Ca Tự đi...”.

“Làm sao có thể được... Biết bao nhiêu người đã từng muốn bỏ chạy, nhưng lúc bị bắt về so với chết cũng không bằng...”.

Da thịt lạnh buốt của nàng ép sát vào lồng ngực chắc nịch của gã, Hạo Thiên thò tay ra, rút cây thoa ngọc màu tím buộc tóc nàng, mái tóc đen nhánh thuận theo tay gã xòa xuống, phủ bên vai Thiên Mi. Tay gã lòn vào suối tóc mềm của nàng, dịu dàng vuốt ve, tơ tóc đen nhánh phảng phất đang lượn lờ trong nước.

“Mi, bọn ta giết hẳn đi... giết quái vật đó đi...”.

“Giết hẳn đi...”.

Trên môi nàng có vết máu lờn lợt, rất mau chóng hẳn trên môi, trên mặt gã, nàng không biết làm như vậy... có phải là cứu trợ cho nhau.

“Hạo... tôi thích Hạo...”. Nàng dịu dàng rên một tiếng, ôm lấy gã, thật lâu, thật chặt, run rẩy. Mái tóc đen tuyền bị mồ hôi thấm ướt, ép dính lên cánh tay, lên ngực, lên lưng gã.

Đây mới là sinh mệnh sáng lạn tươi nở thật sự của nàng, đây mới là tình cảm mà nàng nguyện ý đánh cá bằng cả cuộc đời không hối tiếc!

“Ài...”. Nàng phảng phất thở dài như không chịu đựng được, gã lập tức đón lấy, dùng đôi môi nóng bỏng bắt giữ, đồng thời nghe thấy nàng thoát ra hai tiếng: “Được mà...”.

Gã ôm nàng, trong ánh mắt đột nhiên có vẻ cười cợt.

o0o

“Sau khi sự tình đêm đó kết thúc, đi đến bên ao đằng hậu viện tìm ta...”. Mặc xong y phục, gã nói với nàng.

Lúc gã đi, vẫn còn nửa đêm.

Thiên Mi ngồi dậy khỏi giường, nhìn gã bỏ đi, nhìn tà bạch y nhẹ nhàng lướt phát giữa hành lang dài thượt, bước đi không tiếng động, quẹo qua khúc quanh cuối, biến mất dưới ngọn đèn đang đưa... Trong mắt nàng chợt có ánh lệ.

Trong bình thủy tinh trên bàn, đoá hoa diễm diên vĩ tản phát ra ánh sáng vàng u uất.

Nàng quay trở lại giường, ngón tay bắt lấy bao độc được gã để lại — dùng độc được này hạ độc trong rượu hợp cần giết chết trượng phu — “Giấu một ít trong móng tay, lợi dụng lúc hắn không chú ý búng vào chén rượu của nàng, sau đó lúc giao bôi sẽ đưa cho hắn uống vào...”.

Lời dặn của Hạo Thiên trước khi đi còn vang bên tai, bản thân một hồi lâu, Thiên Mi cuối cùng ngã xuống ngủ vui trong một mẻ thoải mái.

o0o

Nửa đêm nửa tỉnh nửa mê, nàng nhìn thấy bức họa trên tường động đậy, trước là đôi mắt, sau đến gương mặt... Sau đó, Long gia phu nhân mỹ lệ từ trên tường nhẹ nhàng đi xuống, đi đến trước giường nàng.

Giữa ngón tay cũng có một đoá hoa diên vĩ, láy động, quang tuyến lờn lợt chiếu trên mặt người đã chết.

Long phu nhân nhìn nàng, trong ánh mắt không ngờ tràn đầy vẻ bi ai thương cảm.

Thiên Mi sợ hãi cùng cực trong lòng, nhưng không biết vì sao, thân thể lại cứng đờ không động đậy được, chỉ nằm trên giường giường tròn mắt nhìn nữ tử sắc mặt trắng nhợt đến gần...

“Muốn giết nhi tử của ta sao?...”. Long phu nhân chậm chậm đi tới, nhìn nàng, hỏi, khoé miệng bỗng hé một nụ cười kỳ dị: “Cô bé đáng thương... Khả khả! Đoá hoa diên vĩ thứ mười hai...”.

Bà ta đi đến đầu giường, hoa diên vĩ trong tay phớt nhẹ lên mặt Thiên Mi, nụ cười thâm đậm — “Có biết hoa diễm diên vĩ tại sao lại phát quang không?... Bởi vì bên trong có lân tinh...”.

“Nó cần phải sống trên máu thịt của thi thể mới có thể nở hoa, hút lấy cốt tủy của người ta, lấy thịt rửa thay cho bùn đất!”.

“Đó là đoá hoa tà ác... linh hồn của người chết...”.

“Người nhìn xem...”.

Long phu nhân áo tím đột nhiên dùng tả thủ vén ống tay áo dài che đậy hữu thủ.

Ở đó, hữu thủ đã bị chặt đứt tới cổ tay, cơ thịt bên trong thối rữa từng mảng, mùi hôi thúi — Nhưng, giữa vùng thịt rữa, rể lí tí như độc xà ăn lần vào gân mạch, quần quanh ngồng ngoèo, không ngờ ở cuối cành nở ra một đóa hoa mỹ lệ cực kỳ!

“A!!!!!!...” . Thiên Mi không nhin được nữa rú lên, nhắm chặt mắt, cực lực uốn người, muốn giúp cho thân thể cứng đờ hoạt động trở lại.

“A!”. Nàng từ trên giường ngồi bật dậy!

Nhưng... không có người, không có ai hết. Giữa bóng mờ trước rặng đông, chỉ có một đóa hoa diên vĩ đang nở sáng lạn trên bàn. Thiên Mi gạt mồ hôi lạnh đầm trán, thở phào một hơi...

Nhưng, nàng lại bỗng thờ người ra — Không có gió lùa vào, nhưng, nhưng... bức họa trên tường không ngờ lại lung lay nhẹ nhẹ!

oOo

“Đưa vào động phòng” ... Hoàng hôn, thanh âm của người xướng lễ du dương vang lên, nghi thức chậm chạp như mấy trăm năm dài cuối cùng đã đến kết, Thiên Mi dưới tấm vải lụa đỏ che đầu, hít mấy hơi dài không tạo tiếng động — Hành động thật sự sắp bắt đầu...

Hữu thủ của nàng nắm nhẹ khăn mừng, móng tay út dài dài đụng vào lòng bàn tay.

Độc được... độc được giấu trong móng tay — độc được dùng để hòa vào rượu hợp cần đầu độc chồng nàng!

Tuy tàn bạo nóng nảy, xấu xí như ma quỷ, nhưng con người đó lại là chồng nàng!

oOo

Trùm kín đầu, nàng chỉ có thể nhìn thấy mặt đất vuông cỡ một thước dưới chân nàng, một tay nắm khăn mừng, một tay cầm hoa cầu đỏ chót, bị dắt đi.

Bước chân của người xung quanh nhẹ đến kỳ quái, chỉ có bước chân của nàng nghe rõ mồn một trên sàn gỗ của hành lang.

“Trước mặt là bực cửa... Cẩn thận”. Bên tai chợt truyền đến thanh âm khản đặc của Thanh Nhai thiếu chủ, đồng thời nàng được đỡ tay lên, bước qua — Chồng bắt chợt lại lo cho mình một cách khác thường, thân người Thiên Mi chợt run rẩy kịch liệt!

Cửa nhẹ nhẹ khép lại sau người — Đây chắc là gian phòng màu tím?

Địa phương thần bí này, chỉ có thể tiến vào vào đêm đại hôn!

“Rất hay... cuối cùng chỉ còn lại hai người bọn ta, tân nương của ta”. Thanh âm khàn khàn của trượng phu vang lên kề sát bên, giờ bàn tay lạnh ngắt, ảm thấp sang, nắm lấy tay nàng, khiến cho nàng không khỏi rùng mình: “Ngồi xuống đây, bọn ta trước hết uống chén rượu hợp hoan... tân nương mỹ lệ của ta!”.

Thuận theo hướng kéo, nàng ngồi ịch xuống một cái ghế, sau đó, bên tay nghe thấy tiếng rượu rót vào chén.

Đã đến lúc cuối cùng rồi sao?

Vì để có thể ở chung với Hạo... tất phải giết con người này! Cần phải giết con người này!

Bao nhiêu là đêm tối tiêu hồn, bao nhiêu lần hẹn ước sinh tử — Vừa nghĩ tới Hạo Thiên, tay nàng từ từ nắm chặt lại.

Muốn... muốn ở cùng với Hạo Thiên... vĩnh viễn sống chung...

Vậy, phải giết con người này!

Nhưng... trừ sự xấu xí tàn bạo nóng nảy ra, hẳn có lý do gì phải chết?

Hắn đã làm gì, khiến cho nàng phải đoạt mạng hắn cho được?

“Nè, chén này cho nàng...”. Một chén rượu men trắng đặt vào tay nàng, nàng dùng hữu thủ tiếp lấy, do dự một hồi, cầm qua, dưới sự che phủ của khăn mừng, ngón tay thò đến trên chén rượu.

“Mời”. Thanh âm thô bạo lại vang lên, một chén rượu đưa đến bên môi nàng, không còn có thể do dự trì hoãn nữa! — Tay Thiên Mi cuối cùng đã run rẩy giơ lên, đưa chén rượu trong tay mình qua.

Hớp nhẹ một ngụm rượu đối phương đưa sang, đồng thời, nàng nghe thấy chén rượu trong tay mình cũng đã ực vào yết hầu của đối phương, thân người nàng chợt run bần bật không có cách nào khống chế được.

“Phu nhân...”. Có lẽ vì đã hoàn thành nghi thức, từ nay là phu thê chính thức, Thanh Nhai thiếu chủ cũng đổi cách xưng hô với nàng, thanh âm tê khản cổ sức ra vẻ ôn nhu: “Nàng thích hoa diên vĩ, phải không? — Giống hệt như mẫu thân quá cố của ta!”.

“Nhưng... nàng có biết mẫu thân xinh đẹp của ta đã từng phản bội lại phụ thân ta không?”.

Tay hắn đưa sang, dặt tay nàng, cổ họng khàn khàn thốt: “Gian phòng này, dùng làm nơi trồng hoa... Là hoa diên vĩ do ta tận tay trồng, tổng cộng có mười một bình — Dịch giả: Quần Xà Lỗn

Nàng không thể tưởng tượng được nó đẹp tới cỡ nào đâu! Qua đây xem... nàng nhất định sẽ thích thú phi thường...”.

Thì ra... đóng chặt cửa không để nàng nhìn thấy, chỉ là vì muốn để cho nàng thích thú vào đêm tân hôn?

Nam tư thô bạo khó nhìn này không ngờ lại ghi nhớ chuyện nàng thích hoa diên vĩ...

Thân người Thiên Mi chợt lại run rẩy.

o0o

Khăn trùm đầu dịu dàng vén lên, lọt qua rèm che mắt quả nhiên là một đám hoa diên vĩ phồng phồng như lửa đỏ, còn bên dưới hoa — “A!!!... A a a a!!!”.

Tiếng kêu rú như cuồng dại của Thiên Mi chợt vang vọng toàn đình viện!

“Đóa diên vĩ thứ mười hai”. Trong đám bọc pho đứng hầu bên ngoài viện đằng xa, ả a hoàn tên Tiêu Lục nghe thấy tiếng rú thẳm, liền thở dài một tiếng: “Lẽ nào nàng ta tịnh không khác gì những người trước đây?”.

o0o

Từng bình từng bình, đều là hỏa diễm diên vĩ nở rộ diễm lệ tươi tắn không gì so sánh được... đặt trong chậu hoa bằng thủy tinh, tản phát ánh vàng lờn lợt quý dị, diễm tuyệt nơi động phòng thêm phần xinh xắn.

Nhưng, đó không phải chỉ là nhành hoa chiết ra cắm trong bình, mỗi một đóa đều có chỗ để sinh trưởng, có chỗ để nở rộ!

Dưới đóa hoa, ngâm chìm bờ má tái nhợt của tuyết thể mỹ nữ, cổ trắng như tuyết cắt lìa, đặt trong bình thủy tinh. Trong chỗ cắt quanh cổ, rễ hoa dày kín như thân rắn quấn quện bám ngáp, ăn vào thịt rữa, lấy đầu người để nuôi mình.

Hiển nhiên đã trải qua sự bảo dưỡng kỹ càng, tuy hoa tươi tốt sinh nở, bề ngoài của mặt người lại không có một chút dấu tích rữa nát — Mười một nữ tử mỹ lệ, cài trang sức châu ngọc đầy đủ, như đang mỉm cười giữa muôn hoa.

“Những nữ tử này đều đã đến Long gia trước người, mười một tân nương của ta. rất mỹ lệ phải không?”.

Dưới ánh đèn, trên khuôn mặt quý dị của Thanh Nhai thiếu chủ toét một nụ cười khiến cho người ta rung mình dựng tóc gáy, nhìn tân nương cơ hồ sợ muốn té xỉu, nghiêm mặt: “Những người này đều là nữ nhân muốn phản bội ta! Nữ nhân đáng chết, vĩnh viễn đều là sống để bội phản...”.

“Ghét xấu thích đẹp, vì hoan du và dục vọng của mình, có thể phản bội tất cả!”.

“Không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ...”.

“Ta sẽ để cho ả chết từ từ, từ từ... Cho dù là mẫu thân hay là thê tử của ta, cũng tuyệt đối không thể tha thứ!”.

“Người muốn dụng độc để hại chết ta, cũng vậy!”.

oOo

Thiên Mi kinh hoàng không nói gì được, giơ tay ra, muốn dựa vào gì đó, nhưng bên mình chợt có cánh tay đỡ lấy nàng — “Tội nghiệp, đoá hoa diên vĩ thứ mười hai mỹ lệ...”. Đột nhiên có thanh âm nữ tử bên cạnh thở dài, một đoá hoa diên vĩ đưa lên, cạ sát mặt nàng. Thiên Mi quay đầu lại, nhìn thấy nữ nhân áo tím đó...

Long phu nhân.

Long phu nhân trong bức họa, người đã chết lâu rồi, lúc này từ trong mặt thất kín đáo trên tường đi ra, đến bên người nàng, dùng nhân thần u uất phiêu hốt nhìn nàng.

“A!”. Nàng chung quy đã hiểu thấu, kêu lên: “Bà... bà vốn không chết?!”.

“Cái tôi nhìn thấy không phải là ảo giác... Bà! Là bà đã báo cho tôi! Có phải không?!”.

Long phu nhân cười thâm đạm: “Phải, ta không chết... nhưng ta chỉ là một đồng thịt rữa còn hoạt động được!”.

Thiên Mi cúi đầu, lần này nhìn thấy chỗ thịt rữa nát ghê sợ và rề hoa quần quanh lò ra trên cổ tay phải của bà ta.

“Người thấy sao? Sau khi phụ thân của hần chết, ta từng yêu một người khác nên muốn cải giá, Thanh Nhai, Thanh Nhai hài tử đó...”. Long phu nhân nhìn nhi tử xấu xí vô bì, trong mắt có ánh sáng cực kỳ phức tạp: “Hần không giết ta — bởi vì hài tử đó thương ta, cho nên dùng cách này trừng phạt ta! Ta ở đây, chịu đựng sự thống khổ xương thịt thối rữa, làm bạn với những đoá hoa cắm trên đầu người, trải qua mười lăm năm tròn!”.

“Ta không chết... không chết. Ta biết tính cách của con trai nhà này — Ta muốn lưu lại đây, để tỉnh những cô gái đến đây như ta... Ta nửa đêm đi ra để tỉnh bọn họ...

nhưng, không có ai tin”.

“Ta đã từng nói, không nên lừa dối... Nếu không, sẽ biến thành hoa diên vĩ...”.

“Nhưng, không có ai tin! Không ai cự tuyệt được sự dụ hoặc của Hạo Thiên!”.

“Hết cô gái này đến cô gái nọ phạm tội... Những bàn tay búng rẫy độc được đều đã cứng đờ, từng bình từng bình hoa mỹ lệ, đặt trong gian phòng màu tím này — bởi bạn với ta...”.

Trong đôi mắt của Long phu nhân chợt có lệ quang, chăm chăm nhìn Thiên Mi, mục quang giăng mắc nỗi tuyệt vọng tích tụ bao nhiêu năm dài thảng rộng: “Đóa hoa diên vĩ thứ mười hai... Ta vốn nghĩ người khác với bọn họ, vốn nghĩ người sẽ trở thành con dâu của ta...”.

“Mẫu thân...”. Đối diện, khoé miệng của con người kia cũng méo lệch xuống, trong đôi mắt đục ngầu không ngờ để rơi một dòng lệ: “Bà coi, ta đối với bà tốt quá. Biết bà thích diên vĩ, ta đem đặt trong phòng biết bao nhiêu... Bà không cao hứng sao?”.

“Kỳ thực ta thương bà lắm — Bà lẽ nào không biết?”.

Sự yếu đuối của hần chỉ kéo dài trong một sát na, nhưng lúc mục quang rơi trên người Thiên Mi, bắt chợt lại biến thành trầm lạnh đáng sợ!

“Người nghĩ người có thể hạ độc giết ta? Nữ nhân khờ! — người nghĩ người và Hạo Thiên hợp mưu ta không biết được?”.

“Người nghĩ ta sẽ thật sự uống chén rượu người dâng lên?... Chỉ có người có tội mới đáng chết — Kỳ thực trong chén rượu ta nâng cho người uống, mới có hạ Hạc Đỉnh Hồng!”.

“Nữ nhân đáng cười — còn chuẩn bị đi ra bờ ao báo tin cho gã sao? Khả khả khả khả!”.

“Người và Hạo Thiên, dám khốn nạn phản bội lại ta, toàn bộ đều phải thành bùn đất nuôi hoa!”.

“Hạo Thiên... Hạo Thiên! Tên khốn nạn người!”.

“Chỉ có gương mặt như vậy, dẫn dụ hết người vợ này tới người vợ nọ mưu sát trượng phu!”.

Hắn ngửa mặt cười lớn, không biết tại sao, nước mắt tràn ngập trong tiếng cười, quyền đầu siết chặt răng rắc.

Hắn không ngờ cái gì cũng biết được! Con người đó không ngờ đã biết trước! Vậy, Hạo Thiên hiện tại đang ở đâu — Hạo Thiên!

o0o

Lúc hắn đang cười lớn, không biết lực khí từ đâu ra, nàng cơ hồ sợ đến mức té xỉu lại đột nhiên phóng đi!

Kéo vạt áo, nàng dụng hết toàn lực phóng chạy trên hành lang, chạy lần theo hành lang dài thượt — Ở đó, tận cuối hành lang, trần đèn thủy tinh tú cầu đóng đưa tịch mịch, tựa hồ hiệu triệu gì đó.

Nàng chạy điên, chạy cuồng... Rất kỳ quái, không ngờ không có thị nữ nào ngăn cản.

Cửa mở, cánh cửa cứu mạng còn mở!

Trong mắt nàng thoát hiện ánh mừng, như nắm bắt được phương thuốc cứu mạng, đẩy cửa, xông vào vùng hoang dã trong bóng đêm mênh mông bên ngoài.

o0o

“Người nhìn kia, nàng ta quả nhiên từ trong cánh cửa đó chạy ra...”. Thờ ơ nhìn vào viện, thị nữ già từng phục thị Thiên Mi nói nhỏ với một bộc phó khác.

“Phải a... coi như xong rồi. Lần ra này vĩnh viễn không thể trở về nữa”.

o0o

Tịch dương hạ mình nơi chân trời đụng mặt biển, sương mỏng lọt lọt bao trùm lấy toàn Oanh Ca Tự, chậm rãi tràn dâng không khí quý dị khôn tả.

“Hơ, hơ, hơ...!”. Bốn bề tĩnh lặng kỳ lạ, chạy lần theo con đường nhỏ hoang lương trong hậu viện, chỉ có hơi thở hỗn hển của nàng lan man vang vọng trong không khí.

Trong bao tử dần dần đau đớn không chịu được... Hạc Đỉnh Hồng, nàng biết Hạc Đỉnh Hồng đã phát tác!

Hạo Thiên, Hạo Thiên! Chàng ở đâu?

Thị giác của nàng dần dần mơ hồ, cứ lần theo con đường nhỏ mà chạy, cảm thấy con đường trước mặt càng lúc càng hẹp, cành lá trở trở thỉnh thoảng câu kéo y phục nàng. Không xong... không xong... Nhưng, cho dù có chết, cũng phải đi nói cho chàng biết, để chàng mau chạy trốn...

“Bình”, trên trán chợt đập vào cái gì đó treo giữa không trung, nàng ngược đầu lên

— Một đôi giày thêu hoa mực nát đang kề sát chót mũi nàng...

Thuận thế đưa mực quang lên, tiếng rú của nàng lại một lần nữa vang lên giữa vùng bụi rậm hoang lương!

Người chết... thi thể nữ tử đã chết, không có đầu...

Từng thi thể, từng thi thể, treo đầy trong rừng, đu đưa trong gió biển, phẳng phất muốn bay lướt đi.

Mười một thi thể... mười một thi thể không đầu!

Thiên Mi chợt nghĩ đến tao ngộ của những tân nương đến trước nàng, trong mắt tựa hồ sợ đến điên cuồng, thét lớn khản giọng, loạng choạng chạy về phía hồ — “Hạo Thiên, Hạo Thiên!”.

Bao tử đau điếng cuối cùng đã khiến nàng ngã quỵ xuống khi tới gần ao, nhưng, ý thức và thị tuyến tuy mơ hồ từ từ, miệng nàng vẫn răng hết sức hô hoán.

o0o

Thân thể nàng lại ngã xuống, ngã bên hồ nở đầy hỏa diễm diên vĩ, những đóa hoa bị chấn động rung rinh, phảng phất như một bầy hồ điệp giật mình. Rất tốt... mình cuối cùng không ngờ sẽ chết giữa rừng hoa diên vĩ!

Vậy, trên thi thể của nàng, tương lai cũng sẽ nở đầy những đóa hoa mỹ lệ phải không?

Đây là... đây là bên ao, tại sao lại có nhiều hoa diên vĩ như vậy?

Là vì... là vì đã chôn giấu rất nhiều... rất nhiều thi thể? Là vô số linh hồn nữ tử đã tự tập về?

“Mi...”. Bất chợt ngay lúc đó, nàng nghe thấy có người đi tới, dừng lại, kêu tên nàng — Thanh âm quen thuộc, ôn nhu — Hạo Thiên, Hạo Thiên!

“Mau chạy đi! Thiếu chủ đã biết! Hắn sẽ đến liền... sẽ giết chàng đó!”. Gắng gượng, nàng dùng thanh âm yếu ớt hồi đáp vội vàng, muốn quay đầu lại nhìn gã lần cuối, lại không còn một chút khí lực, hơn nữa, thị tuyến cũng đã đen mờ, nhìn không thấy hình dáng gì nữa...

“Nàng sao vậy?”. Gã quan tâm hỏi, từ đằng sau ôm nàng dậy.

“Tôi, tôi... đã trúng độc... Chàng mau chạy đi... Nếu không sẽ không kịp...”. Mắt nàng lơ mơ, nhưng vẫn gấp rút lên tiếng, cố sức đẩy tay gã ra.

“Mang nàng cùng đi”. Gã nói sau lưng nàng, sau đó, lại từ trong ống tay áo rút ra một mũi dao cứa sáng ngời, từ từ thò tới ót nàng! Trên lưỡi dao, ánh lên gương mặt xấu xí cực kỳ — Thanh Nhai thiếu chủ!

Nghe câu hồi đáp của hắn, nàng cười, nước mắt lăn dài trên bờ má, rơi trên tay hắn: “Không được... Không thể liên lụy đến chàng... Hạo, tôi thật muốn sống trọn đời với chàng, nhưng, nhưng...”.

Nàng thở hổn hển, đưa bàn tay phải ra, cười khổ: “Tôi, tôi thật là người vô dụng...”.

Tôi không... không đang tâm hạ độc! Hắn, hắn tuy khó nhìn, nhưng... khó nhìn tịnh không phải là tội—“.

Vì Hạc Đình Hồng, ngón tay thon yếu của nàng cũng đã biến thành mà tím bầm, nhưng, trong móng tay út trên hữu thủ, bột thuốc còn tồn đọng bên trong, chưa dùng tới.

Bột thuốc lấp đầy kẽ móng tay, vẫn còn giữ chưa dùng.

Trên mặt của nữ tử đang chết chợt có nụ cười thê lương bơ vơ: “Hạo, tha lỗi cho tôi... muốn tôi vì hạnh phúc của mình... mà đi giết người khác... tôi thật... thật không làm được... Tại sao... tại sao hắn không phải là chàng? Nếu... nếu là Hạo có hình dáng như vậy, hay... hay có tính khí như vậy... tôi đâu có gì... đâu có gì...”.

“Nhưng tôi không yêu con người đó... Hạo, chàng mau chạy đi... mau chạy... Hắn, hắn sẽ đến!”.

Nàng cố dùng một tia hơi sức cuối cùng, đẩy gã, nhưng tay vừa đưa lên được nửa đường, đã rơi bệt xuống.

“Phịch” — Lưỡi dao hồi nãy kề sát cổ nàng, bất chợt rơi xuống vùng cỏ khô.

Nghe những lời nói đó, trong ánh mắt xanh thẳm chợt nảy lên thần sắc kinh hoàng không thể tưởng tượng nổi, trên gương mặt xấu xí mang một biểu tình gần như băng hội, nhìn nữ tử sắp chết, hắn chợt giơ tay ra, dùng hết sức ôm chặt lấy nàng, khóc rống.

— Mi, Mi ơi!”.

oOo

Hắn ôm nàng dậy, ngắt vô số đóa hoa diên vĩ cắm trên suối tóc đen nhánh của nàng, để những đóa hoa đỏ lửa chiếu rọi gương mặt trắng nhợt của nàng. Nàng đã chìm trong cơn hôn mê hấp hối, trên gương mặt trắng nhợt còn đọng lại biểu tình thống khổ, nhưng khoe miệng lại giăng một tia cười giải thoát.

Hắn ôm nàng đi bên bờ ao tràn đầy hoa diên vĩ, bước trên thi thể mục rữa và xương trắng chất chồng — Đây là mộ phần của các tân nương của Long gia bao đời nay, bên trên là những đóa hoa tuyệt sắc mỹ lệ tươi tắn.

Nàng vận y phục đỏ dài thướt, tà áo lót phớt dưới đất, chạm nhẹ lên những đóa hoa tung tắn.

Đi qua mộ phần nở ngập hoa, vượt qua rừng cây treo giăng thi thể, hấn ẳm nàng tiến qua cánh cửa hông nhỏ, đến dưới hành lang, thấp sáng trần đèn thủy tinh tú cầu đồng đưa kia.

Nháy mắt, tất cả những lồng đèn treo trong hành lang đều nhất tề sáng lên!

Không biết từ đâu xuất hiện đám bộc phó thị nữ, xếp hàng chỉnh tề trên hành lang dài thượt, kính cẩn cúi đầu, quỳ đợi, trong đó, có một thị nữ già tay cầm một bình thủy tinh tinh mỹ tuyệt luân, lẳng lặng chờ đợi cái gì đó bỏ vào.

“Không cần dùng tới nữa...”. Liếc thấy bình hoa đã chuẩn bị trước, hấn hờ hững phất tay, tháo mặt nạ da người trên mặt xuống, để lộ dung nhan tuấn mỹ. Hấn ôm nàng, để đầu nàng dựa vào vai mình, nói từng tiếng với đám bộc phó và tộc nhân khắp trong đình viện và hành lang, tuyên bố: “Nàng, sau này là nữ chủ nhân của các người!”.

Nhìn thấy tân nương hấn ôm trong tay, tuy hôn mê nhưng rõ ràng còn sinh tồn, biểu tình trên mặt mọi người đều không thể tưởng tượng được — Tuy không gây tiếng động, nhưng vẻ chấn động ngấm và sự thay đổi thần sắc vẫn lướt qua như làn gió giữ đám đông... Nhân thần nhìn nhau hoan hỉ kinh ngạc, tất cả mọi người mừng rỡ cúi mình:

“Cung hỉ thiếu chủ! Cung hỉ thiếu chủ!”.

oOo

Đèn lửa huy hoàng theo chủ nhân dần xa, trong đám bộc phó lục tục về phòng chợt có người không nhin được thấp giọng nói: “Ai da! Anh Hồng thư thư, tôi nói có sai đâu? — Nàng ta... nàng ta thật không giống những nữ nhân trước đây! Nàng ta không giống!”.

“Coi người cao hứng kìa...”. Thị nữ mặt áo màu hồng hạnh liếc a hoàn áo lục đang mừng vui riu rít, nhưng trong mục quang lại có thần sắc nghiêm trọng: “Thật không tưởng nổi — Thiếu chủ không ngờ đã bị nàng đả động... Sau này Oanh Ca Tự chắc sẽ bình tĩnh lại phải không?”.

“Người phải biết nam tử của Long gia đời này sang đời nọ đều có lòng nghi kỵ mạnh mẽ, động một chút là hoài nghi vợ mình bất trung, trong vùng hoang địa đẳng hậu Dịch giả:Quần Xà Lớn

viện không biết đã mai tang biết bao nhiêu là thi thể con gái! Đặc biệt phu nhân lại đã từng làm chuyện không đúng với lão gia — cho nên thiếu chủ từ nhỏ tính khí mới kỳ quái như vậy”.

“Lúc nào đối với tân nương đến đây cũng không an tâm, nghĩ ra biết bao là phương pháp kỳ quái để dò thám...”.

“Sợ đối phương tính tình bất trạch hay tham lam, mới đồn đại ra ngoài con trai của Long gia xấu xí — Sau khi mấy cô gái từ xa đến đây, lại lấy thân phận tổng quản dẫn dụ họ phạm tội sát phu... Có mười một cô gái lúc hạ độc đã bị thiếu chủ giết chết!”.

“Phải, may sao... Thiên Mi tiểu thư không trở thành đoá hoa diên vĩ thứ mười hai...”.

oOo

“Mi...”. Đây đã là lần thứ hai mươi bảy trong vòng một canh giờ hấn đã gọi nàng, nhưng, không một chút bực bội, nàng vẫn rất nhu hòa ứng tiếng: “Ừm?”.

Nhìn nàng uống thuốc, một bàn tay của hấn một mực nắm chặt tay nàng, không chịu buông ra.

Trong ánh mắt hấn nhìn nàng, ẩn tàng niềm luyến ái gần như si mê khôn tả.

“Thân thể đỡ hơn chứ? Thứ độc đó còn khiến cho nàng thấy khó chịu không?”.

Hấn thương cảm nhìn gương mặt yếu bệnh của nàng, giơ tay vuốt nhẹ mái tóc đen tuyền như dòng nước của nàng: “Đều do ta cả... Là ta không tốt...”.

“Hạo tốt nhất”. Đột nhiên, nàng mỉm cười, ngắt ngang lời hấn, đưa tay sờ viên bảo thạch giữa vòng trán của hấn, nhìn hình bóng mình chiếu rọi ra từ đôi mắt xanh thẳm của hấn, lặp lại lời nói trước đây: “Tôi thích Hạo!... Chỉ cần là tôi thích, là tốt nhất rồi...”.

Xấu xí quỷ quái cũng được, ma quỷ cũng được — Tôi thích là tốt nhất rồi...”.

“Cả đời sẽ không cải biến?”.

“Phải, vĩnh viễn...”. Thiên Mi mỉm cười, đưa tay sờ môi hắn, nói khẽ: “Phu quân...”.

Hắn run run, từ từ ngước mắt lên, nhìn chăm chú, đột nhiên thở dài nhẹ: “Mãi tới bây giờ, ta mới biết thứ hoa đó đã sinh sôi trong lòng ta, phát triển theo máu thịt, rữa nát... Ta nghĩ cuộc đời của ta đã xong rồi, không mình không bạch không ra chết không ra sống không ra người không ra quỷ, nhưng, nhưng... không biết sao ta vẫn đợi được nàng”.

Nàng cũng chăm chú nhìn hắn, không biết sâu kín trong ánh mắt là gì, có hỏi hắn, sợ rằng cũng nói không rõ, chỉ biết bọn họ ai cũng không tránh thoát được ai.

“Đem đốt hết đám hoa đó, có được không?”. Nàng chợt thở dài nhẹ, ngón tay luồn vào mái tóc đen tuyền sau ót hắn.

“Được...”. Hắn hôn lên đôi môi anh đào của nàng, thả lời hứa lên chót lưỡi của nàng.

oOo

“Nhất định phải yêu Hạo nhi vĩnh viễn...”. Dưới tịch dương, sóng biển không ngừng vỗ lên bờ đá, những làn sóng nhuộm màu đỏ cam của ráng chiều, rải rơi tứ tán như tuyết.

Đứng tại đầu thuyền, Long phu nhân áo tím nhìn Thiên Mi đến đưa tiễn, nắm chặt tay nàng: “Nó yếu đuối phi thường, cũng dễ dàng đi đến cực đoan phi thường... Nó một khi yêu ai, thì thật sự yêu đến tận cốt tủy, nhưng nếu người có một ngày phản bội lại nó...!”.

“Không có ngày đó đâu. Yên tâm”. Thiên Mi mỉm cười, ngắt lời bà ta, hồi đáp một cách kiên định: “Tôi rất yêu chàng... mẫu thân”. Trong ánh mắt nàng có niềm luyến ái kiên trinh thâm thúy, thuần khiết.

“A... Vậy thì hay quá... Ta cũng có thể yên tâm mà đi”. Thở phào một hơi, khoé miệng Long phu nhân cuối cùng đã hé nụ cười: “Cảm tạ người, nếu không phải nghe lời người, Hạo nhi không thể buông tha ta...”.

Thiên Mi cười, lúc nàng cười, phảng phất có ngàn vì sao rơi vào mắt nàng: “Bởi vì... Hạo, chàng cũng luôn luôn rất thương bà! — Bất quá, sau này, xin mẫu thân một mình bảo trọng. Vết thương nơi cổ tay chắc cũng sẽ mau chóng bình phục...”.

“Phải, thật sự cảm ơn người, Thiên Mi”. Nhìn cổ tay băng bó kỹ, Long phu nhân chân thành siết chặt tay con dâu, nhưng thần sắc ảm đạm: “Hạo nhi không thể tha thứ cho ta... Tuy buông tha ta, lại vĩnh viễn không chịu tái kiến con người đã ‘phản bội’ phụ thân hắn... Các người, hai người các người nhất định phải sống với nhau đến bạc đầu”.

“Phải, mẫu thân”.

“Còn đứng đây làm gì? Thuyền đã đi xa rồi...”. Bên cạnh có tiếng thở dài nhẹ, đôi tay dang ra từ đằng sau, ôm lấy hông hắn, tựa sát sau lưng hắn, thốt khẽ.

Gió biển thổi y phục hắn phất phơ bay lượn, nhưng thần sắc của hắn lại trầm tĩnh bất động, giữa mi mày có vẻ tịch mịch cực độ: “Bà ta đã đi... Mẫu thân không cần nhĩ tử của bà ta nữa...”.

“Nhưng tôi còn ở đây, tôi vĩnh viễn ở đây”. Bàn tay mềm mại ôm chặt lấy hắn, đem hứa hẹn dang đến bên tai hắn.

oOo

Hai người không nói gì, lặng lẽ tựa vào nhau, nhìn vầng lửa bùng cháy giữa bóng chiều dưới vực đá.

Một mảng đỏ lửa, đỏ lửa, ngàn ngút, vẫn vũ, bùng cháy vây lấy ao đầm hoang lương, phát ra tiếng tí tách vang vọng, phảng phất có ác linh đang rên gào giữa lửa nóng...

“... Đã thiêu cháy hết”. Nhìn hoa diên vĩ dập dềnh giữa lửa đỏ, hắn chợt thấp giọng thờ thẩn thốt một câu.

Nàng lập tức lại ôm chặt lấy hắn, phảng phất như hắn cũng có thể đột ngột tiêu tán trong lửa đỏ, thì thào lặp lại: “Phải... Đều đã qua đi — Nhưng tôi đang ở đây... tôi đang ở đây”.

“Tôi yêu chàng”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuget-lau-5-hoa-diem-dien-vi>